

Подражаніє Горацію

Левко Боровиковський

Щасливий в світі той, хто так уміє жить,
Як наші прадіди живали:
Волами рідними дідівський степ кроїть,
Довги затилка не згинали.
Не кличе барабан вівніч на розбиття,
На море човен не спускає,
Не тягне брата в суд; чуприною сміття
З порогів панських не змітає;
А хто на хуторі розсаджує садок,
Дорідні вишеньки кохає
І ножиком кривим до яблуньок, грушок,
Спиливши, різочки щепляє;
Розлігшись на траві, в сопілочку сурмить
І за волами наглядає;
Або із спільників в лип'янку мед сочить,
З овечок вовницю зстригає;
Або, як блідну показе осінь твар
І спіла овощ пожовтіє,
Він трусить яблука і сушить на узвар
Та на зиму озиме сіє;
Або, розлігшись, спить під дубом на траві
Під боком річечка лепече,
В леваді пісеньок співають косарі,
І соловеєчко щебече;
Або, як під різдво притрусить землю сніг,
Річки морозець постинає,
Зібравши парубків, за пояс взявши ріг,
З собаками вовків ганяє;
Або, розкинувши зрадливі тенета,
Кругом проліска обставляє,
А там з усіх країв кричать: га-ту! га-та! –
І заєць в сітку застряває...
І на ніч для зайців він сітку заставля
(І все сусідові без шкоди)...
А блисне зірочка – він з добиччю чвала
До жінки, діток, до господи.
Він тільки що на двір, а жінка на поріг –

Його із радощу вітає,
Вечеря на столі, – а дітвора, як рій
На матку, – батька обсідає.
Як смачно на печі, забравшись на черінь,
Після охоти відпочине!
Як завтра весело покине свій курінь
І знову до роботи кине!..